

ŠESTA STRAŽA

SERGEJ LUKJANJENKO

Prevela Ana Milićević

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2015.

Priloženi tekst je
obavezno štivo za sile Svetla.
– Noćna straža

Priloženi tekst je
obavezno štivo za sile Tame.
– Dnevna straža

PROLOG

Petnaest godina je dug period. Za petnaest godina čovek uspe da se rodi, nauči da hoda, govori i koristi kompjuter, zatim još da čita, računa i koristi toalet, a kasnije i da se tuče i zaljubljuje. A na samom kraju, i da donosi na svet nove ljude ili stare ispraća u večiti mrak.

Za petnaest godina ubice prođu kroz sve krugove pakla u specijalnim zatvorima za posebno opasne osuđenike i izađu na slobodu. Ponekad bez trunke tame na duši. Ponekad bez trunke svetlosti.

Za petnaest godina običan čovek nekoliko puta iz korena promeni svoj život. Napusti porodicu i stvori novu. Promeni dva-tri-četiri posla. Obogati se i osiromaši. Poseti Kongo, gde krijumčari dijamante, ili se preseli u zabačeno seoce u Pskovskoj oblasti i počne da gaji koze. Propije se, magistrira, postane budista, počne da se drogira, upiše se na kurs za pilota, stigne i u Kijev na Majdan, gde dobije pendrekom po glavi, nakon čega ode u manastir.

Sve u svemu, mnogo toga može da se dogodi za petnaest godina.
Ako ste čovek.

... Međutim, ako ste devojčica od petnaest godina, onda odlično znate da vam se još ništa zanimljivo nije desilo.

Pa, skoro ništa.

Olja Jalova bi, kad bi neko uspeo da porazgovara s njom onako otvorenog srca (do pre pet godina to je polazilo za rukom samo majci, do pre tri godine i baki, a sada – nikom), rekla o sebi tri zanimljivosti.

Prvo, koliko samo mrzi svoje ime i prezime!

Olja Jalova!

Ma možete li da poverujete u to!

U detinjstvu su je prozivali „Olja-Jalo!“*, kao devojčice iz prastarog dečjeg filma. Ali to još nije ništa. Na kraju krajeva, film je bio dobar (bar po mišljenju sedmogodišnje Olje), a na te bliznakinje je pomalo i ličila. Olja i Jalo? Divota jedna!

A negde u četvrtom razredu, neko od drugova iz odeljenja... pa da, *neko*... dobro de, već ima deset godina, lepotan, plavušan, odlikaš, imućni roditelji koji ga obožavaju, i još se preziva Sokolov... i tako onda, neko, od drugova iz odeljenja, odluči da pogleda na internetu šta koje prezime znači...

I zamislite da onda saznate da se reč *jalova* u stvari odnosi na kravu bez teladi. Na neplodnu kravu. I ovo Krava Jalova postane vaš nadimak od četvrtog do šestog razreda. Ponekad skraćeno na Krava, ponekad kao Kra-Ja. I zbog sramote i reke suza počnete da sedite kod kuće, čitate knjige i ločete čaj uz keks – dok na kraju stvarno ne dobijete i krav-lji stas...

Drugo važno u životu Olje Jalove (ili Olje-Jalo, kako je ona sebe oslovljavala u mislima) bio je hokej. Pravi hokej na ledu. Ženski. Bolje reći, devojački – na sekciju je krenula sasvim slučajno, kada joj se jednom u snu javio onaj gad Sokolov, pred kojim je ona iz nekog razloga stajala potpuno gola – i lepotan Sokolov (s nekih trinaest postao je visok i nepristojno lep dečak) tu se mršti, rukom prekriva oči i cedi kroz zube: Kravo...

Da li je samo došlo vreme ili hokej beše baš ono što joj je trebalo, tek, sve suvišne naslage se istopiše s Olje za pola godine, a nakon godinu dana – s četrnaest – već je bila zvezda Juniorske reprezentacije Rusije.

* Olja i Jalo (rus. *Оля и Яло*, kao odraz u ogledalu) – devojčice bliznakinje iz ruskog dečjeg filma *Kraljevstvo krivih ogledala*. (Prim. prev.)

I odjednom se ispostavilo da se ispod buc mastih obraza i punačkih bedara krila visoka (s petnaest godina Olja je pretekla sve u odeljenju, a trener, gledajući je, namršteno je govorio: „Ne puštam te na košarku!“) i snažna (beše smešna situacija, neka glupa svađa je izbila, a Olja nije ni primetila da je srušila dvoje drugova iz razreda, i da je oni, sedeći na podu, preplašeno gledaju, plašeći se i da ustanu) devojka (prava devojka! – izlazeći ispod tuša, Olja bi bacila pogled na svoj odraz u ogledalu, i nasmešila bi se, znajući da nijedan glupan, a naročito onaj kojem ne želi ni ime da zna, neće moći da skine pogled s nje).

A treće što je bilo važno u Oljinom životu tek je trebalo da se dogodi. Zavukavši ruke u džepove (bilo je hladno, ali nije htela da navuče rukavice), Olja je išla pokraj Olimpijskog stadiona, iza kojeg su se uzdizali nedovršeni minareti glavne gradske džamije, pored omanje pravoslavne crkve. Bilo je rano uveče, svetiljke su gorele posvud, ali bilo je malo ljudi napolju, iako je centar grada. Odvikla se Moskva od prave ruske zime: svega je minus petnaest, a svi su se razbežali kući ili se kriju u automobilima...

Tu preko ulice, kroz podzemni prolaz, na drugoj strani Bulevara mira. Tamo niz slepu ulicu, gde na drumu zveče tramvaji, u soliteru s masivnim stilobatom (tri godine strastvenog čitanja nisu bile uzalud, ostavivši u Oljinoj glavi obilje nasumičnih reči i znanja). U toj zgradi živi gad Sokolov. Lepotan Sokolov. Njen i samo njen Olješka Sokolov!

Viđali su se već pola godine, ali to niko nije znao. Ni u školi ni u sportskoj sekciji. Ni mama ni baka nisu znale.

Nekako su predugo Olja Jalova i Oleg Sokolov bili neprijatelji.

Ali sada... ne, ne sada... sutra Olja više ništa neće kriti. Sutra će doći zajedno s Olegom u školu.

Zato što će danas ostati da prespava kod njega. Olegovi roditelji su na putu. Baka i mama misle da će Olja posle treninga ostati kod drugarice.

A ona će ostati kod Olega.

Već su sve odlučili. Pre su se samo ljubili... pa dobro... to veče u poslednjem redu u bioskopu se ne računa, mada je Oleg dao oduška svojim rukama...

Sad će sve biti ozbiljnije. Imaju već po petnaest godina, kome smeju da kažu da su još uvek nevini – to je sramota! Ismejaće ih! Verovatno su i devojčice iz tima još uvek device, ali one jednostavno nemaju vremena

i energije. A i u školi sad ima toliko toga da se uči... Međutim, generalno, s petnaest godina devica i nevinih praktično nema.

Olja je sve ovo znala, pošto je tako pročitala na internetu, a tri godine strastvenog čitanja, osim viška znanja, donesu i preterano poverenje u pisanu reč.

Negde duboko u Oljinoj duši (koja se trenutno, verovatno, spustila u pete) pulsirao je i sićušni hladni strah. Čak i sumnja.

Olješka joj se dopadao. I bilo joj je lepo kada se ljube. I grle. I... i želela je više. Ona je tačno znala kako to ide dalje... kako bi trebalo da bude... pa piše na internetu...

Uglavnom, Olja je to želela.

Samo nije mogla da odluči: sada ili malo kasnije? S Olegom ili nekim drugim?

Ali obećala je da će doći. A Olja Jalova nije volela da gazi obećanja.

... Ulica ju je dočekala hladnim vetrom, koji je duvao iz pravca Tri satnice, i neočekivanom tamom. Neočekivanom zato što su bandere svetlele, sijali su prozori kuća, reklame prodavnica. Ali njihova svetlost ipak nije razgonila tamu – sićušna svetla koja lebde u noći, jaka ali bespomoćna, kao daleke zvezde na nebu.

Olja je čak zastala na tren. Osvrnula se.

Ma kakva je ovo glupost? Ako hoda, potrebna su joj tri minuta. A ako trči, onda jedan. I visoka je metar sedamdeset pet, a mišići – čvršći nego kod većine momaka. Ona je u centru Moskve, sedam je sati uveče, unaokolo je mnogo ljudi koji se vraćaju kući.

Čega se plaši?

Pa ona se prosto plašila da ide Olegu!

Ona nema moć nad svojom datom reči. Obećala je i – uplašila se, kao devojčica. Ali ona je odrasla žena... takoreći odrasla... gotovo već žena...

Olja je namestila vezenu kapicu s kićankom, udobnije okačila preko ramena sportsku torbu (peškir, čiste gaćice i pakovanje ženskih uložaka – Olja je verovala da će joj još koliko sutra zatrebati) i ubrzala korak.

... Policijski potporučnik Dmitrij Pastuhov nije bio na dužnosti. Nije bio ni u uniformi kad je, s podignutom rukom, hvatao taksi na uglu Protopopovske i Astrahanskog. Razlozi zbog kojih se Dima Pastuhov u ovom

času nalazio ovde mogli bi da nasekiraju njegovu ženu, zato nećemo detaljisati. U Diminu odbranu, možemo reći samo da je u ruci nosio kesu, u kojoj je bila bombonjera *Rafaelo* i buket cveća iz automata, kupljeni pored, u jeftinom supermarketu *Bila*.

Dima nije često poklanjao ženi cveće i bombonjeru, jednom-dvaput godišnje. Što u datom slučaju, začudo, služi kao dobar izgovor.

– Kojih petsto? – temperamentno se cenjkao Dima. – Ma i trista je divna cena!

– Znaš li ti koliko košta benzin? – takođe temperamentno odgovara vozač, južnjak za volanom dotrajalog forda. Na stranu to što uopšte nije izgledao kao Rus, govorio je čisto i inteligentno. – Pozovi ti državni taksi, nema jeftinijeg!

– Zato i lovim privatnika – objasnio je Dima. Zapravo je bio moralno spreman i na pet stotina rubalja, trebalo je daleko da se vozi, ali po staroj navici morao je da se malo pogađa.

– Četiristo – odlučio je južnjak.

– A, onda idemo! – reče Dima, i pre nego što je uleteo u automobil, pogledom je okrznuo ulicu. Tek reda radi.

Devojčica je stajala otprilike pet koraka dalje. Njišući se i gledajući Dimu.

Inače, devojčica je bila visoka, zgodna, u polutami bi ličila na odraslu ženu, ali sad joj je svetlost ulične lampe padala pravo na lice, a lice joj je bilo pravo dečje.

Devojčica je bila gologlava, razbarušene kose. Iz očiju su joj lile suze. Vrat joj je bio okrvavljen. Šušlava skijaška jakna bila je čista, ali je kroz svetloplave farmerke probijala krv.

Pastuhov je bacio kesu i buket na sedište i poleteo ka devojci. Za njim je vozač sočno opsovao, takođe ugledavši devojku.

– Šta ti je? – povikao je Pastuhov hvatajući devojku za ramena. – Kako si? Gde je on?

Iz nekog razloga bio je siguran da će devojka odmah pokazati gde je on, i da će sustići tog magarca, da će ga zadržati i da će tokom zadržavanja, ako bude imao sreće, nešto da mu izlomi ili da ga dobro prebije.

Ali devojka je tiho upitala:

– Jeste li vi policajac?

Pastuhov, koji nije bio svestan da nema uniformu, klimnu:

– Da. Da, naravno! Gde je on?

– Odvezite me, hladno mi je – bolećivo je zamolila devojka. – Odvezite me, molim vas.

U blizini nije bilo napasnika. Vozač se iskobeljao iza volana i izvukao odnekud bejzbol palicu (poznato je da u Rusiji niko ne igra bejzbol, ali se palice prodaju podjednako dobro kao i u SAD). Bračni par išao je niz Astrahanski bulevar, i kad je ugledao devojčicu, Pastuhova i vozača, uleteo je u supermarket. A zatim, dok se kretao niz Protopopovsku ulicu, klinac s rancem je učinio suprotno: stao je i ushićeno ispustio radosni povik, tako da je Pastuhov odmah pomislio na prednosti telesnog kažnjavanja u vaspitanju dece, opevanog još u Bibliji.

– Ti sad ne smeš da napustiš mesto zločina... – počeo je Pastuhov. I sledio se.

Video je odakle teče krv.

Dva sitna otvora na devojčicinom vratu.

Dva traga od ugriza.

– Idemo! – odlučio je odmah i odvukao devojčicu prema automobilu. Ona se nije bunila, kao da je odlučila da mu veruje, sasvim je prestala da razmišlja.

– Ej, nju treba u policiju da... – reče vozač. – Ili u bolnicu... Ej, tu je Sklif odmah pored, sad ćemo...

– Ja sam policija! – Pastuhov je izvukao iz džepa legitimaciju i poturio je vozaču pod nos. – Nikakav Sklif! Na Sokol teraj.

– Zašto Sokol? – zaprepastio se vozač.

– Tamo je kancelarija Noćne straže – rekao je Pastuhov dok je spuštao devojčicu na sedište i podmetao joj pod glavu njenu torbu. Devojećine noge položio je u svoje krilo. S visokih zimskih patika počeo je da kaplje prljavi sneg koji se topio. A eto, vrat nije krvario. Dobro je što pljuvačka vampira zaustavlja krv nakon sisanja.

Loše je što se vampiri ne zaustave uvek na vreme.

– Kakva crna Noćna straža? – začudio se vozač. – Ja živim u Moskvi dvadeset godina i, koliko pamtim, nikad nisam čuo ni za šta slično.

„Nećeš ti ni pamtit“, pomislio je Pastuhov, ali ne reče to naglas. Na kraju, kada je trebalo da odlazi Inima, ni sam do poslednjeg trena nije bio siguran da li će mu dozvoliti da se seća.

Bolje je ne zaricati se.

– Ti, vozi brzo! – reče mu. – Dobro plaćam!

Šesta straža

Vozač je Pastuhovu živopisno objasnio gde može da smesti hiljadarku koju je izvukao i nagazio gas.

Devojčica je ležala zatvorenih očiju. Bila je u nesvesti ili šoku. Pastuhov je ispod oka pogledao vozača – ovaj nije skretao pogled s puta. Tada, osećajući se kao napasnik i perverznojak, Pastuhov je pažljivo razmaknuo devojčicine noge.

Farmerke su mestimično bile čiste, neuprljane.

Barem je niko nije silovao.

Mada, ako ćemo iskreno, s Pastuhovljeve tačke gledišta, seksualno nasilje bilo bi daleko manje zlo. Bilo bi nešto obično.

DEO PRVI

PRINUDNE MERE

GLAVA 1.

U sedeo si se – reče Geser.
– Gde? – pitao sam.
– Ne gde, već na čemu! – reče šef ne odvajajući pogled s papira. – Na zadnjici!

S obzirom na to da je šef postao bezrazložno nepristojan, znači da ga je nešto mnogo zabrinulo. Nije ljut – tada je obično jezivo ljubazan. Nije ni uplašen – tada je tužan i poetski raspoložen. Već je stvarno zabrinut.

– Šta se dogodilo, Borise Ignjatijeviču? – upitao sam.

– Antone Gorodecki – nastavio je šef ne dižući pogled – deset godina u Sektoru za edukaciju i obuku... pa previše je, zar ne?

Zamislilo sam se.

Ovaj razgovor mi je sugerisao nešto. Ali šta tačno?

– Imate li pritužbi? – upitao sam. – Radim, kao, dobro... ne libim se ni operativnog posla...

– A takođe povremeno spasavaš svet, vaspitavaš ćerku apsolutnu čarobnicu i živiš u slozi sa ženom velikom čarobnicom... – kiselo reče šef.

– I još trpim velikog šefa – odgovorio sam u istom tonu.

Geser se udostojio da podigne pogled. Klimnuo je.

– Da. Trpiš. I trpećeš. I tako, Antone Gorodecki, gradom vršljaju ne-registrovani vampiri. U sedam dana sedam napada!

– Ohoho – rekao sam. – Svakog dana žderu, gadovi... A šta rade naši operativci?

Geser kao da me nije slušao. Prebirao je po papirima.

– Prva žrtva je... Aleksandar Pogorelski. Dvadeset tri godine. Prodavac u butiku... neoženjen... bla-bla-bla... napadnut usred bela dana u rejonu Taganka. Druga žrtva, narednog dana, Nikolaj Rjo. Četrdeset sedam godina. Inženjer. Rejon Preobraženka. Treća, Tatjana Iljina. Devetnaest godina. Studentkinja Lomonosova. Rejon Čertanovo. Četvrta, Oksana Šemjakina, pedeset dve godine. Čistačica. Rejon Mitino. Peta, Nastja Lisicina, učenica, deset godina...

– Kakav ološ... – ote mi se.

– Usred bela dana, rejon Matvejevski.

– Prešao je na žene – rekao sam. – I dovoljno je isprobao. Sad je počeo da eksperimentiše i s godištem...

– Šesta žrtva, Genadij Ardov. Šezdeset. Penzioner.

– Napadaju u paru? – pretpostavih.

– Možda su u paru – reče Geser. – Ali jedno je sigurno žena.

– Odakle ti taj podatak? Je li neko preživio i ispričao? – upitao sam.

– Sedma i trenutno poslednja. Olja Jalova, učenica, petnaest godina.

Inače, zahvali se svom poznaniku Dmitriju Pastuhovu. On ju je pronašao i doveo nam je s još svežim dokazima... što je bilo od velike koristi.

Geser je sakupio sve papire, lupnuo krajeve dlanom i složio ih u fasciklu.

– Dakle, neka od žrtava je preživela? – upitao sam s nadom u glasu.

– Da – Geser je oklevao tren, gledajući me u oči. – Sve su preživjele.

– Kako sve? – bio sam veoma iznenađen – A... ali onda... a preobražaji?

– Nema ih. Njima su se samo nahranili. Malo. Poslednju devojčicu su veoma mnogo isisali, lekar je pomenuo najmanje litar krvi. Ali i tu je sve jasno, devojčica je išla kod momka... i očigledno su zakazali prvi... hm... koitus.

Koliko god to bilo čudno, ali dok je ovo izgovarao, Geser se zbuni. Uostalom, njegovu zbunjenost pokazala je i upotreba medicinskog termina umesto reči *seks*.

– Jasno – klimnuh. – Devojčica je bila puna endorfina i polnih hormona. Vampir, ma kog pola, bio je opijen. Dobro je da se uopšte odvojio... Sve sam razumeo, šefe. Odmah ću sakupiti ekipu i poslati ih...

– Ne, to je tvoj posao. – Geser mi gurnu fasciklu preko stola. – Ti ćeš biti lovac na ovu vampiricu... ili vampire.

– Zašto? – zapanjio sam se.

– Zato što ona, ili oni, tako hoće.

– Jesu li to poslali neki pismeni zahtev? Da li su nešto poručili preko žrtava?

Na Geserovom licu pojavi se kiseo osmeh.

– Možemo, naravno, da kažemo i da su poručili... Uzmi slučaj i idi. Ako odlučiš da radiš na klasičan način, krv ćeš dobiti iz skladišta. Da... i pozovi me kada ukapiraš.

– I vi ćete mi reći nešto pametno – namršteno sam rekao, ustajući i uzimajući fasciklu.

– Ne, samo sam se raspravljao s Olgom koliko će ti vremena biti potrebno da shvatiš, Antone Gorodecki. Ona tvrdi sat, ja petnaest minuta. Vidiš koliko vere imam u tebe?

Izađoh iz Geserovog kabineta bez pozdrava.

Letimično pogledah sve dokumente, zatim ih rasporedih na stolu, neko vreme zagledajući redove. Pozvao sam ga za pola sata.

– I? – upita Geser.

– Aleksandar. Nikolaj. Tatjana. Oksana. Nastja. Genadij. Olga. Naredna žrtva bi trebalo da se zove na primer Roman. Ili Rima.

– Ipak sam ja bio bliži istini – samozadovoljno reče Geser. – Pola sata.

– Zanimljivo. Pitam se samo kako planiraju da se snađu za I kratko*?

– Upitao sam.

– Oni?

– Pretpostavljam da ih je ipak dvoje, momak i devojka.

– Verovatno si u pravu – složi se Geser. – Što se tiče imena... u Moskvi ima dosta stranaca s neobičnim imenima. Ali znaš šta, bolje da ne pustimo da ode ni do C.

Začutah. Geser nije prekidao vezu.

Nisam ni ja.

– Šta si hteo da pitaš? – začu se napokon Geserov glas.

– Ona vampirica... od pre petnaest godina... koja je napala dečaka Jegora... Je li stvarno ubijena?

* Slovo Ъ u ruskoj azbuci (tzv. *I kratko*). (Prim. prev.)

– Ubijena je – hladno reče Geser. – Da. Apsolutno sam siguran. Lično sam proverio.

– Kada?

– Jutros. I ja sam najpre pomislio na nju. Proveri sve što imamo o mogućoj pseudovitalizaciji upokojenih vampira.

Sada je Geser prekinuo vezu. Dakle, sve mi je rekao.

Sve što je trebalo da znam, naravno. Ali ne i sve što je on znao, a što bi moglo da mi zatreba.

Veliki nikada ne govore sve do kraja.

Ali i ja sam ponešto naučio. Ni ja Geseru nisam rekao sve.

Bolnica je bila u suterenu, na istom nivou gde i gostinske sobe. Ispod su bili magacini, zatvorske ćelije i ostale prostorije povišenog rizika, kojima je bilo potrebno obezbeđenje.

Bolnicu pak niko nikad ne čuva specijalno. Prvo, ona je obično prazna. Ukoliko neko od stražara bude ranjen, iscelitelj ga izleči za dva-tri sata. A ako ga ne izleči, onda je pacijent verovatno već mrtav.

Kao drugo, svaki iscelitelj je istovremeno i visokokvalifikovani ubica. Dovoljno je da se čini za ozdravljenje upotrebe unatraške i rezultat je fatalan. Nema potrebe štititi naše doktore, oni će i sami zaštititi koga treba. Kao što je govorio pijani doktor kavgadžija u staroj sovjetskoj komediji: „Ja sam doktor! Ako ja štogod slomim, ja ću i da ga izlečim!“

Sada su ipak kraj ulaza postavili čuvara, pošto se u bolnici nalazio pacijent, pritom čovek, koji je nastradao od ruke Tamnog. Arkadij, koji je nedavno počeo da radi u straži, prethodno je bio školski učitelj. Kako se i očekivalo, on je smatrao da je lov na vampire daleko lakši od časova fizike u desetom razredu. Ja sam ga, naravno, poznao, kao i sve koji su prošli obuku u Noćnoj straži poslednjih godina. A on mene još bolje.

Ali zaustavio sam se kod ulaza u bolnički kompleks, kako protokol nalaze. U skladu s neakvim svojim predstavama o podesnoj uniformi za stražara, Arkadij je bio u strogom svetloplavom odelu (što je u principu i logično). Ustao je od stola (na sreću po obezbeđenje, paranoja kod nas nije dostigla taj stepen da teramo čuvare da stoje s činima nagotovs), pogledao me u realnom svetu i Sumraku i tek nakon toga otvorio vrata.